No. 44. 1842.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 13 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco.

HET HANDELSBLAD OVER DEN MINISTER-RAAD.

Het besluit over dezen Raad wordt, naar ons inzien, van meer dan eene zijde met meer dan naauwgezetheid, het wordt met scherpheid getoetst en beoordeeld.

Letten wij toch eens naauwkeurig op de bedenkingen, welke er tegen gemaakt worden, met name ook in het *H. B.* van den 9 dezer, dan valt dit gereedelijk in het oog.

Men keurt daar namelijk af, de overweging in het besluit, « dat de geest der grondwet medebrengt, dat alleen » de hoofden der departementen van algemeen bestuur » gewone leden van den Raad van Ministers zijn." Wél stemt men toe, dat dit zóó is, maar het had niet in een *besluit* moeten gezegd worden, *dat* het zoo is. De verklaring van den geest der grondwet komt toe aan de *wetgevende* of de *regterlyke* magt, zegt het *H. B.*

Dat deze beide magten die bevoegdheid hebben, is buiten tegenspraak; doch dat de *koninklyke* magt, vertegenwoordigd door eenen verantwoordelijken Minister, die *niet* zoude hebben, ontkennen wij ten stelligste.

Welke magt toch is, in de *eerste* plaats, belast met de ten uitvoer legging der grondwet? Immers de koninklijke? De grondwet nu treedt in weinige bijzonderheden; zij kon niet *reglementeren*, de wijze van ten uitvoer legging niet bepalen. Waar zou het nu heen met een aantal onderwerpen, buiten de directe hoogere bemoeijingen der wetgevende, of de meer minutieuse der regterlijke magt gelegen, wanneer de uitvoerende magt niet mogt beginnen met aan te nemen, met te verklaren, welke de geest der grondwet is, wanneer de letter niet in de bijzonderheden bepaalt? Zal er dan met de uitvoering moeten gewacht worden, tot de wetgevende magt zich verklaard, of de regterlijke gelegenheid gevonden zal hebben tot het nemen eener beslissing? In dit geval, kon men de uitvoerende magt gerustelijk ter zijde stellen. De Gouverneurs, de Staten enz. zouden dan alleen ten gevolge van wetten en van arresten of vonnissen administreren. En waartoe vragen wij, in dit geval, de waarborg der ministeriele verantwoordelijkheid in de grondwet?

Verklaart de Minister de letter of den geest der grondwet verkeerd, dan immers kan hij ter verantwoording worden geroepen en de vertegenwoordiging en de regterlijke magt zijn dáár, als waaksters, dat de verkeerde uitlegging geene gevolgen hebbe, of de Minister die overtreden heeft gestraft worde.

De uitvoerende magt zóódanig aan banden te leggen, als het *H. B.* hier schijnt te willen, zou leiden tot een onoverzienbaar veld van bemoeijingen voor de wetgevende en regterlijke magt, en tot eene verlamming van het raderwerk der regering, waaruit noodwendig een aantal gewigtige botsingen en ongelegenheden, en dikwerf gevaarlijk of schadelijk oponthoud, zouden moeten geboren worden.

En wat nog het zonderlingste is, het *H. B.* laat het besluit als *wettig* toe. Dus: hadde de Minister van den geest der grondwet in de considerans niet gesproken, dan ware te dezen geene bedenking gevallen. *De zaak* ware dus geoorloofd, maar te *zeggen*, dat zij het ware, *niet*. Dit is dunkt ons al zeer ver gezocht.

Om consequent te zijn, had het *H. B.* moeten beweren, dat de Minister, niet bevoegd zijnde den geest der grondwet te verklaren, dit besluit niet had mogen provoceren of contrasigneren, maar den maatregel *eerst* aan de wetgevende magt had moeten onderwerpen.

Nu, is het *alleen wenschelyk* achten eener wet de toestemming, dat althans het besluit *mogt* genomen worden; en mogt het dit, dan mogt de Minister ook den geest der grondwet verklaren; en mogt hij dit wederom, dan kan men het hem niet euvel duiden, met woorden *te zeggen*, dat hij dit gedaan heeft.

Het *H. B.* heeft ook gewigtige bedenking tegen de bepaling, dat er geene beslissing *by meerderheid* zal plaats hebben. (art. 13.)

Wanneer de grondwet zegt, dat » de *Koning alleen besluit*" dan wil zij daardoor blijkbaar den Koning de volledige vrijheid laten, om zulks zóódanig te doen, als Hij voor het belang des lands oorbaar zal achten.

En nu vragen wij, wanneer zal de Vorst dit beter en vrijer kunnen doen, dan wanneer Hij het *voor* en *tegen* van eenen maatregel uit de beraadslagingen zijner Ministers naauwkeurig kan leeren kennen?

Zijn er zeven Ministers, en daarvan zijn 4 voor en 3 tegen eenen maatregel, dan zal, volgens de begeerte van het *H. B.*, het voorstel aan den Koning moeten *schynen*, als van den gezamenlijken Raad in volle *eenstemmigheid* afkomstig, of altans geene zekerheid hebben van het tegendeel.

Vooreerst, is dit in strijd met de waarheid, en niets moet heilzamer geacht worden, dan dat de Vorst die kenne.

Maar, *ten anderen*, is er nu ook veel mindere vrijheid voor Denzelven, om te besluiten. Een maatregel, *met eenstemmigheid* door den Minister-raad voorgesteld, te verwerpen, zal door eenen voorzigtigen Vorst steeds als eene bedenkelijke zaak beschouwd worden, ook wanneer Hij voor Zichzelven niet gunstig voor zulk eenen maatregel mogt gestemd zijn. Hij moet dan vreezen, op eenmaal van al de Ministers, welke Hem omringen, te worden verlaten, en het land aan de grootere of kleinere schokken, het discrediet, de spanning en kuiperijen bloot te stellen, welke altijd bij eene kabinetsverwisseling ontstaan.

Nogtans *kan* het zijn, dat de meerderheid van den Ministerraad, hetzij op eenmaal hetzij ongemerkt en van lieverlede, eenen verkeerden weg op wil. De Vorst zal de schijnbaar *eenstemmige* voorstellen en beginselen van Zijnen Raad goedkeuren of aannemen; en, zoo de minderheid uit zelfstandige mannen bestaat, zullen deze hunne demissie inzenden; er zal dan niet langer homogeniteit bestaan. Loopt nu de natie geen gevaar, Ministers te verliezen, die haar welzijn beoogden, en deze te zien vervangen door anderen, tusschen welken en de aanblijvende meerderheid ja, homogeniteit bestaan zal, maar eene zoodanige, welke in het nadeel des volks moet uitloopen?

Komt dan naderhand de vertegenwoordiging tusschen beiden en noodzaakt zulk een ministerie om af te treden, dan ontstaat daarbij alweder spanning, botsing tusschen de staatsmagten, verwisseling van Ministers, kuiperijen om te geraken in het bezit der portefeuilles, bezwaren in de zamenstelling van een nieuw kabinet, wantrouwen, discrediet enz.

Ware inmiddels de Vorst vroeger ook naauwkeurig bekend geweest met de denkbeelden en de beginselen of argumenten der *minderheid*, dan had Hij kunnen beoordeelen, of deze niet meer in den geest der vertegenwoordiging, in het belang des volks wilde, gehandeld hebben.

Hij zou geweten hebben, dat hij op een *gedeelte* altans zijner oude Ministers kon blijven rekenen; en Hij zou nu meerdere vrijheid gevonden hebben, te besluiten *in den geest dier minderheid*. De meerderheid zou zich dan *of* naar het besluit van den Vorst moeten schikken, *of* hare demissie nemen; en met de keuze van mannen, in beginselen met de aanblijvende minderheid overeenstemmende, ware, zonder botsingen, dan het belang des lands bevorderd.

Nog andere gewigtige voordeelen moet art. 13 van het besluit te weeg brengen, als: dat, wanneer uit het rapport blijkt, dat er *geen* verschil van gevoelens bij den Raad bestaat, dit ook eene te sterkere drangreden voor den Vorst zijn moet, om het voorstel goed te keuren. Bij gemis aan zoodanig rapport, zal de Vorst omtrent die eenstemmigheid steeds in twijfel verkeeren, en veel ligter, bij eenen maatregel welke Hem niet gevalt, de goedkeuring weigeren of dezelve aanhouden.

Verder kan het ook niet missen, of uit die rapporten moet de Vorst meer naauwkeurig bekend worden met de beginselen, bedoelingen en bekwaamheden Zijner onderscheidene Ministers, en wij voor ons beschouwen dit op verre na niet als eene kleinigheid.

Eindelijk, bij de handelwijze volgens art. 13, zal er veel minder vrees bestaan voor eene gedurige verwisseling van Ministers en de mogelijkheid van het vacant komen van portefeuilles; en het valt niet te ontkennen, dat, eenerzijds, die gedurige verwisseling niet anders dan schadelijk zijn kan voor de dienst; en zij, anderzijds, voortdurend het veld der intrigues en machinatien, om tot de portefeuilles te geraken, open laat en verruimt.

Na al deze overwegingen, zijn wij dan ook van oordeel, dat art. 13 op verre na die beslissende afkeuring niet verdient, welke het *H. B.* daartegen te kennen geeft.

Dat een vaste Raads-president, wanneer die betrekking in handen komt van eenen kundigen en regtschapen' staatsman, verkieslijk is te achten boven de maandelijksche verwisseling van Voorzitters, stemmen wij volmondig toe; gelijk men anderzijds toestemt, dat de invloed van zulk eenen staatsbeambte, door lengte van tijd, in een verderfelijk overwigt ontaarden kan, verderfelijk voor den troon en het land, hetgeen dan eene walstaltigheid te meer zou zijn, onder het beginsel van de verantwoordelijkheid der Ministers. Het besluit laat echter tot *zulk* eene benoeming den weg geopend; en wie kan het den Koning euvel duiden, bij de onderscheidene nieuwe Ministers, waardoor H. D. zich omringd ziet, eerst eenigen tijd te willen laten voorbijgaan, ten einde op dit punt een juist oordeel te kunnen vellen?

Geen twijfel of, na de voorgeschrevene organisatie van den Minister-raad, zal het vaststellen van huishoudelijke reglementaire bepalingen voor deszelfs werkzaamheden een onmisbaar vereischte zijn. Bij *deze* zal dan gevoegelijk kunnen worden bepaald, wie, bij ontstentenis van den Voorzitter of Secretaris, derzelver functien zal op zich nemen.

Dat de regel voor de vergaderingen wekelijks gesteld is, en er bij behoefte *meerdere* kunnen worden belegd, kunnen *wy* niet afkeuren. Aan elken verantwoordelijken Minister dagelijks eenige uren voor zittingen in den Raad te ontnemen, zou hem te weinig tijd overlaten om de belangen van zijn departement in de bijzonderheden te behartigen en deze geregeld te overzien. Alleen de toeleg tot het maken van aanmerkingen kan, naar ons inzien, ook deze bepaling tot een punt van onderzoek en afkeuring hebben doen uitkippen; gelijk de onderstelling, dat de wekelijksche vergaderingen slechts *een paar uren* zouden duren, ook naar ons inzien geheel en al uit de lucht is gegrepen.

En zoo gelooven wij dan ons gevoelen genoegzaam te hebben gemotiveerd, dat men het voormelde besluit, onverdiend, met onvriendelijkheid heeft ontvangen en zich van eenen al te scherpen bril bediend heeft, om daarin gebreken te vinden.

Moet dit dienen, om den nieuwen Minister te toonen, dat men op zijne handelingen scherp zal toezien, wij juichen die *bedoeling* toe; doch het doel heiligt geenszins de middelen. Men moet regtvaardig zijn voor alles; en zal dan ook des te krachtiger kunnen spreken en meer vertrouwen en geloof vinden, wanneer de tijd van spreken zal gekomen zijn.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 5. April. Men meldt uit Konstantinopel dd. 24. Maart. Handelsbrieven uit Odessa vermelden het gerucht dat in Perzië eene omwenteling uitgebroken, de schach onttroond, en ongeveer 30,000 opstandelingen op weg naar Teheran zouden zijn, om deze omwenteling te verzekeren. Deze geruchten behoeven echter nog allezins bevestiging.

Berigten uit Moskou, die ons over Berlijn toekomen, melden dat een Perzisch leger van 50,000 man tegen Herat is opgetrokken. Er wordt bijgevoegd dat de schah zich door geene voorstellingen van den Engelsche gezant, zelfs niet door de bedreiging dat Engeland dezen togt als eene oorlogverklaring tegen zich zelf zou aanmerken, van het voorgenomen plan heeft laten terughouden. Even als de opstand in affghanistan, zoo wordt ook deze beweging aan den magtigen invloed van Rusland — te regt of te onregt — toegeschreven; zoo dat men zelfs van 2,000,000 zilveren roebels spreekt, welke de schah als subsidie voor deze onderneming ontvangen zou hebben. Dit alles vereischt echter nadere bevestiging.

ENGELAND.

LONDEN, den 6 April. Laatstleden Zaturdag is een gedeelte van den tunnel onder den spoorweg, in de nabijheid van Southampton, ingestort, en hebben drie werklieden daarbij het leven verloren, terwijl verscheiden anderen beduidend gekwetst zijn.

— De stad Derby heeft in den nacht tusschen Vrijdag en Zaturdag vreeselijk door eene overstrooming geleden. Men meende dat het water door eene wolkbreuk tot eene zoo voorbeeldelooze hoogte gestegen was.

— Het 78e reg. Schotsche infanterie wordt thans door een grooten olifant, en het 77e door een struisvogel uit de woestijnen van Tripoli vooraf gegaan. De laatstgenoemde, een sieraad van zijn geslacht, marcheert op de maat der muzijk als een oud soldaat. Telkens wanneer het muzijkkorps op publieke plaatsen of in tuinen speelt, stapt hij deftig om de muzijkanten rond, tot groot genoegen der nieuwsgierigen. Men is echter genoodzaakt geweest hem een snavelband aan te doen, daar zijne te ver gedreven zucht voor de toonkunst hem aanzette om de cahiers weg te pikken en verscheuren. (*J. de la H.*)

FRANKRIJK.

PARIJS, den 8 April. Brieven uit Weenen beweren, dat het Oostenrijksche hof de oude familie der Bourbons volkomen op den voet van souvereine personaadjen behandeld; dat prins *Metternich* somwijlen, met opzigt hiertoe, zelfs in tegenwoordigheid van onzen gezant, op eene wijs gesproken heeft, die geheel van de diplomatieke gewoonten afwijkt, en dat de hertog en de hertogin van *Angoulème* door dien minister, zoo mondeling als in brieven, uit de Oostenrijksche kanselarij komende, met de titels van koning, koningin en koninklijke majesteit begroet worden; hoezeer voegen de brieven er bij, dit zelfde plaats heeft ten aanzien der thans in Frankrijk heerschende familie.

— Het *Charivari* is met het Paaschfeest in het rood verschenen, het geheele blad met een enkel artikel, dat tot opschrift heeft: « *Politische Paascheyeren.*" Deze Paascheijeren zijn van tweederlei aard: diegene, welke de revolutie gelegd heeft, en andere, welke de doctrinaire en *juste-milieu*-koekkoeken haar in het nest gelegd en uitgebroeid hebben.

— De Protestanten in Frankrijk zullen liefdadige zusters hunner gezindte instellen, om de zieken in de gevangenissen, in de gasthuizen, enz. te verplegen. De autorisatie van het gouvernement is reeds verkregen. Zij zullen de kleeding der R. C. graauw-zusters dragen, doch waarschijnlijk zonder bepaling van eene gelofte, hoewel zij gehouden zijn aan volledige gehoorzaamheid aan de overste.

— In de provincie Oran is een wapenfeit verrigt, dat de heldhaftige verdediging van Mazagran herinnert. De luitenant-kolonel *Renault*, heeft, met slechts 250 man, het hoofd aan 4000 Arabieren geboden, in wier midden hij onverwacht geraakte, 500 hunner afgemaakt en 6 anderen, benevens hunne paarden, gevankelijk medegevoerd.

— Men wil dat de regering weder onrustige tijdingen uit Algiers ontvangen heeft, en dat *Abd-el-Kader*, dien men tot het uiterste gebragt waande, op nieuw aan het hoofd van eene aanzienlijke magt verschenen is, bij welke zich vele reeds onderworpen stammen voegen. Het *Journal des Débats* bevestigt zulks.

— Gisteren morgen had, in de straat Belle Chasse het volgende ongeluk plaats. De graaf *de Frémeur*, oud 37 jaren, zag van de derde verdieping naar beneden, om zijn bediende te roepen, dien hij op de straat meende te zien, toen zijn voet uitschoot en hij vooroverstortte; hij houdt zich aan het balkon vast, doch slechts voor een oogenblik; hij grijpt de goot, doch het lood breekt af,

en, onder het roepen om hulp, stort hij op de straat neder. Weinige oogenblikken daarna was hij een lijk.

BELGIE.

BRUSSEL, den 9. April. Te Antwerpen zijn reeds een twintigtal Duitschers aangekomen, welke met het Amerikasche schip *Florida* naar Nieuw-York zullen vertrekken.

— Te Chardeneux woont een landman *J. F. Coucroy*, die, den 5 Mei 1739 geboren, dus bijna 103 jaren oud is. Tot zijn 101. jaar werkte hij op het land. Hij is nimmer ziek geweest.

— In de militaire gevangenis te Aelst is laatstleden Dingsdag een ernstig oproer ontstaan. Twee- of driehonderd van de dertienhonderd aldaar opgeslotenen hebben de straat van het binnenplein opgebroken en de pannen van de daken genomen, om te ontvlugten of zich te verschansen. Weldra is echter aan de aldaar liggende troepen, die spoedig door anderen, uit Brussel en Gent ontbodene, versterkt werden, de demping van het oproer gelukt, hoewel niet voor dat eenigen der gevangenen meer of min zwaar gekwetst waren.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 7. April. Door Zijne Majesteit is, bij besluit van den 2 dezer, vergund het bestaan te Oostwedde (provincie Groningen) van eene christelijke afgescheiden gemeente, bestuurd volgens de bepalingen van het reglement der christelijke afgescheiden gemeente te Groningen.

— Men meldt uit Ruinen, dd. 5 April: Gisteren namiddag omstreeks 12 ure, ontdekte een smid alhier, wonende aan den weg naar het gehucht Anesen, dat de schuur achter zijne smederij in brand stond; weinige oogenblikken daarna stond niet alleen dit huis in ligte laaije vlam, maar door den vrij hevigen wind stoof het brandend riet en stoo op de huizen over den weg staande, welke ook meestal met riet waren gedekt, zoodat binnen twee uren 19 huizen, bevattende 22 woningen en twee schapenhokken, waren vernield. Toen eerst gelukte het niettegenstaande alle aangewende pogingen, om den brand meester te worden. Het was eene noodlottige omstandigheid dat de huizen vrij digt aan elkander stonden. Menschenlevens heeft men gelukkig niet te betreuren, doch van de in de woningen en schuren aanwezige meubels, landbouwgereedschappen enz., is weinig gered, en zijn er eene koe, een kalf en een varken bij omgekomen. Zeventien dier huizen waren tegen brandschade verwaarborgd. De oorzaak van den brand is onbekend.

GEMENGDE BERIGTEN.

De grijze redacteur van de Godsdienstvriend, den heer J. G. le Sage ten Broek, heeft van Z. M. de vergunning ontvangen tot het aannemen en dragen van de versiersolen der orde van den gouden spoor. -- De hofkas van prins Albert van Pruissen, heeft een bezoek van dieven ontvangen en is ten gevolge daarvan met ruim 10,000 daalders verligt. -- De prins van Oranje heeft den 8 dezer, bij het eindigen der parade te 's Hage een trap van zijn paard gekregen, waardoor eene ligte kneuzing aan het been; ook heeft de prinses van Oranje haar voet verstuikt. -- De Tweede Kamer der S. G. zal den 26. hare werkzaamheden hervatten. -- De Koning van Beijeren heeft eene reis door Italie ondernomen. -- 5 Apeldoornsche christenen zijn door tusschenkomst van Z. M. genade van 't schavot vrijgesteld. -- De zaak van het verkrachte meisje van Putten zal den 22. te Arnh. dienen. -- In Demerarij en Essequebo heerscht sterke gisting onder de ex slaven; -- In den Haag zal een tijdschrift voor vrouwen worden uitgegeven, getiteld Erina, met aanwijzing van ligchaamsoefeningen en gemengde berigten (HB. 5248) ook fabelkunde en over onbepaalde onderwerpen. -- De Turnhoutsche reus van Gorp logeert te Nijmegen, lang 219 Ned. duim, zwaar 187 en een half Ned. pond. -- De Hertog van Bordeaux heeft nu het oog op Keizer Nikolaas jongste dochter Nicolanewja (Klaasje) geslagen. -- Te Goes is gedurende zes weken voor ruim f 8 daags aan molsalade verkocht, hetwelk eene som uitmaakt van ongeveer f 300.

MENGELINGEN.

HET KOFFERTJE VAN GUSTAAF III,

KONING VAN ZWEDEN.

(Getrokken uit eene Nota, door een' Zweed aan de Gazette de France ingezonden.)

De bestierende Rector van de Universiteit van Upsal heeft onlangs in de dagbladen dier stad aankondiging gedaan van het aanstaande openen van twee koffertjes, die in de maand December 1792, op last van Koning GUSTAAF III, in het lokaal van het archief der universiteit ter neder gezet zijn geworden.

Dit openen moet den 30. Maart ll. geschied zijn, in de groote zaal van het paleis der universiteit en in tegenwoordigheid zoo van den vollen senaat dier inrigting, als van de stedelijke en geregtelijke overheden van de stad Upsal.

Aan deze plegtigheid verbindt zich de herinnering aan een der meest tragische voorvallen, die men in de geschiedenis ontmoet. Wij beduelen het treurig uiteinde van GUSTAAF III. Een kort overzigt dier gebeurtenis zal den lezer in staat stellen zich een denkbeeld te vormen van de belangstelling, met welke de opening der meer vermelde koffertjes in Zweden wordt te gemoet gezien.

Het hof van Zweden was sedert langen tijd een der getrouwste bondgenooten van Frankrijk, toen nu de tuimelgeest der omwenteling zich van laatstgemeld rijk had meester gemaakt en LODEWIJK XVI onmagtig bleek, zijn waggelend gezag langer door eigen krachten te handhaven, nam GUSTAAF het besluit den ongelukkigen vorst hulp en bijstand te verleenen, en te dien einde was het, dat hij zich naar Aken begaf, waar LODEWIJK zich bij hem moest vervoegen. De uitkomst en de droeve gevolgen van de vlugt naar Varennes zijn overbekend. GUSTAAF had het verdriet te vernemen, dat LODEWIJK door zijn eigen onderdanen gevangen genomen was. Inmiddels had zijn ijver voor dien vorst hem den haat berokkend der volksmenners in Frankrijk, die zich in verstandhouding stelden met eene partij, welke zij in het hart van Zweden zelfs, onder de benaming van vrijheidsvrienden, hadden weten te vormen en welker leden hun tot verspieders moesten dienen, om de gangen van GUSTAAF ten naauwste na te gaan en hen steeds van zijne minste verrigtingen en handelingen onderrigt moesten houden.

De markies van BOUILLÉ kwam achter het geheim dezer verstandhouding en achter een gevormd plan, om Koning GUSTAAF te vermoorden. De heer BOUILLÉ, verschrikt door het denkbeeld dat de ontwerpers zich door niets zouden laten tegenhouden, smeekte den Koning, Aken, eenige dagen vroeger dan zijn voornemen was geweest, te verlaten.

De steller van de nota zegt, later door een der medepligtigen zelven vernomen te hebben, dat ware GUSTAAF er 24 uren langer gebleven, het feit toen reeds volvoerd zou zijn geweest.

Sedert hielden zijne vijanden niet af, hem te belagen, een der hevigste van deze was ANKARSTROM, een der meest verdorvenste onverlaten zijner eeuw. Den Koning te vermoorden was zijn vast, zijn onwrikbaar besluit. GUSTAAF, die zich bezig hield met het uitrusten eener magt, bestemd tot het ondernemen van eene landing aan de Normandijsche kusten, zag bijna elken dag zijn hoofd door eenigen aanslag bedreigen, maar eindelijk werd de 16. Maart 1792 door de zaamgezworenen tot het stellig volvoeren van het feit bepaald. Men wist dat de Koning dien avond een in de zaal der opera te geven gemaskerd bal moest bijwonen; het groot aantal genoodigden deed de zaamgezworenen zich vleijen, dat het hun te midden van de woeling zou kunnen gelukken, den Koning te genaken en te treffen.

Terwijl de Koning zich liet kappen, viel zijn oog op eenen, op zijn toilet liggenden brief. Het opschrift luidde aldus: Aan Zijne Majesteit den Koning, geheim en van gewigt. GUSTAAF nam den brief, bezag het schrift oplettend, en wierp den brief voorts achteloos weder weg, spoedig echter nam hij dien andermaal, en ditmaal om hem te openen en te lezen. Bij de lezing verbleekte hij: eene onbekende hand gaf hem berigt van het tegen zijn leven gesmede komplot. Hij scheen een oogenblik besluiteloos wat te doen, maar eindelijk gaf hij den brief aan den Baron BIELKE, zijnen bijzonderen secretaris, die zich juist daar, tegenwoordig bevond. » Daar," zeide hij, » lees, en zeg mij wat gij er van denkt."

BIELKE, zelf in het komplot gewikkeld, zeide met eene geveinsde bedaardheid, dat de schrijver, zijns bedunkens, geen ander doel had gehad, dan den Koning te verschrikken en van het deel nemen aan alle mogelijke openbare vermakelijkheid terug te houden.

» Mij te verschrikken," riep GUSTAAF met zoo fieren blik als diepen toon van verachting; » wie is de man, die zich daarmede zou durven vleijen. Ik hecht niet aan dergelijke zotternijen. Zoo ik gehoor wilde geven aan al de waarschuwingen, die mij geworden, zou ik geen oogenblik rust genieten."

» Het is evenwel mogelijk," hernam de verrader BIELKE, » dat de brief een waar berigt bevat, en ik geloof, dat het voorzigtiger zou zijn, het bal geen voortgang te doen hebben."

» En," riep de Koning, » dan zal de schrijver, die welligt den spot met mij heeft willen drijven, er zich op kunnen beroemen den Koning bang gemaakt te hebben. Neen, het is beslist, ik ga naar het bal.

Zoodra BIELKE zich kon verwijderen, liep hij om het afgesproken teeken aan de zaamgezworenen te doen geworden; men was namelijk overeengekomen, dat zoo de Koning op het bal zou verschijnen, BIELKE zijn horologie aan zeker horologiemaker zou toezenden; zou de Koning er niet verschijnen, dan moest hij eene snuifdoos zenden. Een der zaamgezworenen verbeidde het teeken in den winkel des horologiemakers. BIELKE zond zijn horologie, zonder zijne medepligtigen iets te doen weten van wat er had plaats gehad.

De Graaf van ESSEN deed al het mogelijke om den Koning te bewegen, nog van besluit te veranderen, maar de minachting van gevaar, die steeds het kenmerk van 's Konings karakter was geweest, dreef hem ook thans zijn lot te gemoet.

BIELKE verscheen voor GUSTAAF in de zaal en plaatste zich naast ANKARSTROM. De komst des Konings vertraagde zoo lang, dat de zaamgezworenen zich verraden begonnen te wanen, of voor het minst begonnen te vreezen van zich in hunne verwachting te leur gesteld te zullen zien. » Het schijnt," zeide ANKARSTROM op onverschilligen toon, » dat wij de eer niet zullen hebben, den Koning heden avond te zien." -- » Vrees niet," was het antwoord van BIELKE, » uwe hoop zal niet onvervuld blijven." Terwijl hij dit antwoord gaf, verkondigde het trompetgeschal de komst van het koninklijk slagtoffer, hetwelk de zaal binnen trad, op den arm van den Graaf VAN ESSEN leunend.

Ofschoon 's Konings gelaat niet de minste ongerustheid verried, moet het ontvangen berigt hem toch voor den geest hebben gespeeld, want bij het binnentreden zeide hij tot den Graaf. « Ik heb wel gedaan, van geen acht op den brief geslagen te hebben, want toch, zoo eenig komplot tegen mijn leven bestond, zou het volvoerd zijn geworden, vóór dat ik in de zaal was" De graaf maakte eene buiging en zeide met diepen ernst. -- « Dat Uwer Majesteits gevoelen blijken moge, gegrond te zijn geweest."

Intusschen zag men van onderscheiden kanten oogen, van gramschap en valschheid vonkelend, den Koning als met slangen-blik aanstaren. Deze bemerkende, dat men hem zocht te omsingelen en den doortogt te belemmeren, poogde aan den arm van den Pruisischen ambassadeur door het gedrang der gemaskerden heen te komen; maar de voornaamste zaamgezworenen omgaven hem reeds en wisten zich tusschen hem en zijn gevolg te dringen. GUSTAAF voelde, dat hij in de draaikolk werd medegesleept en wilde eenigen steun zoeken tegen een achter hem staand scherm; maar het was juist achter dit scherm, dat ANKARSTROM zijne stelling had gekozen. De moordenaar behield in dit beslissend oogenblik al zijne koelbloedigheid. Opdat zijn offer hem te minder zou ontgaan, greep hij met de regter hand het onzalig pistool, en raakte hij tevens met de linker ligtelijk den schouder des Konings, die omkeerend om te zien, wie zoo vermetel had durven zijn, den blik van zijnen dood-vijand ontmoette. ANKARSTROM plaatste oogenblikkelijk het pistool tegen 's Konings lendenen en loste het schot. Ziende dat de Koning nog staande bleef, greep hij een mes, dat hij voorbedachtelijk had doen scharen en tanden, en dit was hij op het punt GUSTAAF in de borst te stooten, toen deze ter neder stortte.

De Graaf VAN ESSEN, opper-stalmeester des Konings, die zich in de nabijheid bevond, riep dadelijk met luider stemme den aan de deuren der zaal geplaatste wachten toe, dat zij de deuren sluiten en niemand uitlaten zouden. De heeren van het gevolg des Konings schoten toe en plaatsen hem op een sopha, die weldra rood geverwd was van zijn bloed. De algemeene verwarring verschafte ANKARSTROM de gelegenheid, zijne wapenen opgemerkt te laten nedervallen.

De Koning was misschien de eenige die zijne volle bedaardheid en tegenwoordigheid van geest behield; last gevende om de sta's poorten te doen sluiten, zeide hij voorts tot de vreemde, hem omringende gezanten: « Mijne Heeren, ik heb order gegeven, dat men de poorten der stad drie dagen lang gesloten zou houden. Eerst na dien tijd zult gij alzoo koeriers naar uwe betrekkelijke hoven kunnen zenden, maar dit zal des te beter zijn, wijl men alsdan met zekerheid zal kunnen weten, of er mogelijkheid is, dat ik er van bekome."

Terwijl de Koning sprak, liep het klamme zweet hem langs het voorhoofd, ten blijke hoe verschrikkelijk hij leed, maar des niet te min ging hij voort, met de maatregelen voor te schrijven, die men te nemen had, om den dader te ontdekken. Al de zich in de zaal bevindende personen moesten, zonder eenige uitzondering hunne maskers afleggen, zich laten betasten, of zij ook wapenen bij zich hadden en hunne namen en kwaliteit op daartoe in der haast aangelegde registers, teekenen. Hetzij voorbedachtelijk, hetzij bij toeval, ANKARSTROM was de laatste, die hiertoe geroepen werd. De kanselier BENZELSTJERNA, die tegen over hem stond, sloeg zijn gelaat naauwkeurig gade. Kapitein ANKARSTROM naderde met vasten, rustigen tred. Voldaan hebbende aan al wat men van hem verlangde, vroeg hij zoo vriendelijk als kalm, of men nog iets van hem begeerde, en de kamerheer zulks met neen beantwoord hebbende, ging hij zijne pels aantrekken en bonten muts opzetten, en keerde hij naar zijnent terug. In zijn slaapvertrek gekomen, liet hij zich door zijnen kamerdienaar een beschuit en een glas wijn toedienen, waarna de lage Koningsmoordenaar zich te bed en ter ruste begaf. (Vervolg hierna.)

INGEZONDEN STUKKEN.

Onlangs werd te R........ mijn medelijden gaande gemaakt, door een uiterst behoeftig en met lompen bedekt manspersoon, op eene stoep gezeten, zonder de mildadigheid der voorbijgangers in te roepen. Hij scheen ongesteld en betuigde mij, aan eene zeer ernstige scabieuse ziekte te lijden, daarenboven aan gebrek ten prooi en *zonder huisvesting te zyn*, dewijl hem dezelve, gedurende de laatste dagen, die hij genoodzaakt was, op straten en wegen, in weder en wind, door te brengen, niemand had willen verleenen. Naauwelijks den moed bezittende des afkeer inboezemenden ongelukkige, eene aalmoes toe te reiken, ried ik hem toevlugt te nemen, of tot het bekende ziekenhuis zijner godsdienstige gezindte, of tot het openbare stads gasthuis; doch hoe groot was mijne verwondering, toen de man mij de ernstige verzekering gaf van zijne drie aangewende, vruchtelooze pogingen: het eerste was voor de behandeling zijner kwaal ongeschikt en in het laatste werd hem en meer zijner lotgenooten den toegang geweigerd. Hoe, dacht ik bij mij zelve, bestaat er in het weidsche R........ hoegenaamd geene bijzondere of algemeene verpleegplaats, om dergelijke rampzalige natuurgenooten op en in behandeling te nemen! Is het met de regelen der menschlievendheid en met die eener solide gezondheids-toevoorzigt der ingezetenen, wel overeen te brengen, zulke lijders, onder het gewigt hunner ellende te laten bezwijken en de bevolking, aan besmetting en overerving, bloot te stellen! Behoorde de regering daar niet voor te zorgen? Wij roepen voor dit hoogst belangrijk onderwerp, de aandacht en bemoeijing in der geneeskundige commissien en administrative Magten, en hopen dat onze stem niet die in de woestijn moge zijn!

PHILANTROPUS.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 12 April. Sedert den 9 dezer zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

De Flora, S. Michelsen, Randers, garst; Flora, J. H. Thomson, Thoringen, raapzaad; Charmides, M. Schmidt, Hamburg, haver; de jonge Antina, P. H. Doyer, Detzum, garst; Uris Minor, B. Swang, Krageroe, hout; Hesperus, L. B. Jansen, Weener, de twee gebroeders, O. Heyen, Hamburg, beide met haver; Wilberforce, J. Stranach, Prinses Victoria, T. Jackson, beide van London, met stukgoederen en passagiers; Jannete, F. B. Janssen, Hamburg, garst; de drie Gebroeders, J. Nommels, Wangerog, raapzaad.

Voor Gend bestemd:

Diana, T. H. Bruins, die Perle, H. Kolln, Theresia, J. Tampke, alle van Hamburg, met garst; de Vrouw Anna, W. R. de Bahr, Vedderwardersoel, garst; Engelina, V. Meinders, Leer, haver.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

The Soho, T. Whitcombe, stukgoederen en passagiers, Londen; Belle Alliance, A. van der Bussche, vlas, Exeter; Isabella, W. B. Davis, schors, Plijmouth; Dauntles, J. H. Schepherd, ballast, Londen.

ADVERTENTIEN.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.